

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน พื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

Factors Related To The Emotional Quotient Of Junior High School Students In Ang Sila Sub-district , Mueang District, Chonburi Province

พรพรรณ หาญณรงค์¹, ภัทราพร จูร์โหมไทย์¹, ยงยุทธ ศรีบุญครอง¹, สิริยากรณ์ พลบุตร¹ สุทธิดากรณ์ หอมอ่อน¹
และปรีชา สุวรรณทอง²

,Phomphan Hannarong¹, Pattraporn Tirakotai¹, Yongyut Sriboonkrong¹ Siriyakron Phollabuth¹, Sutthidaporn Hom-on¹
and Preecha Suvarnathong²

(Received: February 19 ,2020 ; Accepted: March 11 ,2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในพื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2561 จำนวน 337 คน โดยคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรการคำนวณของ Krejcie & Morgan และ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป, แบบสอบถามประเมินภาวะสุขภาพจิต และแบบสอบถามประเมินระดับความฉลาดทางอารมณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความสัมพันธ์ โดยใช้สถิติ Chi-Square

ผลการวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปกติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการควบคุมอารมณ์อยู่ในระดับสูง ในขณะที่ด้านการตัดสินใจและแก้ปัญหา ด้านสัมพันธ์ภาพ ด้านภูมิปัญญาในตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง ด้านการรับผิดชอบ ด้านสุขสงบทางใจ ด้านความพึงพอใจในชีวิต และด้านการเห็นใจผู้อื่น มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปกติ ตามลำดับ นักเรียนที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา วิธีการอบรมเลี้ยงดู และภาวะทางสุขภาพจิตต่างกัน มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู อาชีพผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู ระดับการศึกษาของผู้ให้ การอบรมเลี้ยงดู ลำดับการเกิด สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียน และรายได้ของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : ความฉลาดทางอารมณ์, นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น, จังหวัดชลบุรี

ABSTRACT

This research is a survey research. The purposes of this research are to study the level of Emotional Quotient and factor related to the Emotional Quotient of junior high school students in Ang Sila Sub-district area, Mueang District, Chonburi Province. The representative sample used in this study was 337 junior high school students of Angsilapittayakom school in Ang Sila Sub-district, Mueang District, Chonburi province in Semester 2 academic year 2561. In case, sample size adjustment is used Krejcie & Morgan method and chosen by simple random sampling. Collect data using questionnaires Which consists of 3 parts are General information questionnaire, Mental health assessment questionnaire and Questionnaire assessing the level of Emotional Quotient. Analyze the frequency, percentage, mean, standard deviation And test the relationship using statistics Chi-Square

¹ นักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดชลบุรี

² วิทยากรชำนาญการพิเศษ ภาควิชาสาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดชลบุรี

The results showed that most of the participants had an Emotional Quotient level at a normal level. When considering each aspect, it was found that emotional control At a high level for decision making and problem, solving relationship, self-esteem, motivation for oneself, responsibility, peace of mind, life satisfaction and the sympathy of others with the level of Emotional Quotient at a normal level, respectively. Students with personal factors for sex, educational achievement, parenting methods and different mental health conditions have different levels of Emotional Quotient As for students with personal factors at grade level, parenting provider, parenting career, education level of parenting providers, order of birth of students, marital status of parents, participation in student activities and the income of the parenting provider is different There is no difference in the level of Emotional Quotient.

Keywords: Emotional Quotient, Student of Junior high school, Chonburi Province

บทนำ

ความฉลาดทางอารมณ์หรือเชาว์อารมณ์ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Emotional Quotient หรือ EQ เป็นรูปแบบหนึ่งของความฉลาดทางสังคมที่ประกอบด้วยความสามารถในการรับรู้อารมณ์ ความรู้สึกของตนเอง และผู้อื่น สามารถแยกความแตกต่างของอารมณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ที่สำคัญมี 3 ด้าน คือ ดี เก่ง และ สุข ซึ่ง ดี หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่นมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม เก่ง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา มีการแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น และ สุข หมายถึง ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข ภูมิใจในตนเองพึงพอใจในชีวิต มีความสงบทางใจ (กรมสุขภาพจิต, 2556) ซึ่งทั้งด้านดี เก่ง และมีสุข ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ

ในสังคมไทยปัจจุบันทุกภาคส่วนตระหนักถึงความสำคัญในการแก้ไขปัญหาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) มาตลอด จากการดำเนินงานที่ผ่านมาได้ทำการสำรวจความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ปี พ.ศ. 2554 เป็นการสำรวจสถานการณ์ระดับความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ของเด็กนักเรียนไทยอายุ 6-11 ปี ระดับประเทศ โดยใช้ขนาดตัวอย่างจำนวน 5,325 คน จากกรุงเทพมหานคร และจังหวัดใน 4 ภาค รวม 10 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ปทุมธานี ระยอง สมุทรสาคร อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ นครราชสีมา ร้อยเอ็ด กระบี่ ปัตตานี ใช้แบบทดสอบวัดความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ฉบับกรมสุขภาพจิตสำหรับ

เด็กอายุ 6-11 ปี โดยมีครูเป็นผู้ประเมิน วิเคราะห์ผลเป็นค่าเฉลี่ยและร้อยละ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เด็กนักเรียนไทย อายุ 6-11 ปีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ คือ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 45.12 จากค่าคะแนนเฉลี่ยปกติเท่ากับ 50-100 โดยคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ ดี เก่ง สุข อยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาองค์ประกอบย่อยในแต่ละด้านพบว่า การปรับตัวต่อปัญหามีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 46.65 การควบคุมอารมณ์ 46.50 การยอมรับถูกผิด 45.65 ความพอใจในตนเอง 45.65 ความใส่ใจและเข้าใจอารมณ์ผู้อื่น 45.42 การรู้จักปรับใจ 45.23 และที่เป็นจุดอ่อนมาก ได้แก่ ความมุ่งมั่นพยายาม ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 42.98 รองลงมาคือความกล้าแสดงออก 43.48 และความรื่นเริงเบิกบาน 44.53 คะแนน ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เฉลี่ยแต่ละรายภาคพบว่า ภาคใต้ มีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 45.95 ซึ่งใกล้เคียงค่าปกติมากที่สุด รองลงมาคือภาคเหนือ 45.84 กรุงเทพมหานคร 45.62 ภาคกลาง 44.38 และต่ำสุด คือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 44.04 (สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต, 2555) ต่อมาในปี พ.ศ. 2559 กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดตัวชี้วัดให้เด็กไทย ความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติร้อยละ 70 จึงมีการสำรวจสถานการณ์ความฉลาดทางอารมณ์ ในเด็กไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั่วประเทศ จำนวน 23,274 คน พบว่าเด็กไทยมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติร้อยละ 77.1 (กรมสุขภาพจิต, 2559) และในปี พ.ศ. 2561 จังหวัดชลบุรี ได้มีการสำรวจสถานการณ์ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ในเด็กไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่ามีระดับความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)

อยู่ในเกณฑ์ปกติ แบ่งออกเป็นด้านดี ร้อยละ 77.2 ด้านเก่งร้อยละ 74.3 % ด้านสุขร้อยละ 84.7 % สำหรับปัญหาด้านที่พบมากที่สุด คือพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง/สมาธิสั้น (กองตรวจราชการ, 2561) จากข้อมูลสถานการณ์ดังกล่าวทำให้ทราบว่าควรส่งเสริมพัฒนากิจกรรมการมีสมาธิ ในเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสู่วัยรุ่นต่อไป

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอายุอยู่ในช่วงอายุ 12 - 15 ปี อยู่ในช่วงวัยแรกเริ่ม เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา เข้าอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีพอ มีการปรับตัวหลายด้านพร้อมๆ กัน มีความอ่อนไหวสูง สังคมและสิ่งแวดล้อมจึงมีผลกระทบต่อ การปรับตัวและการตัดสินใจ ลักษณะอารมณ์ดังกล่าวจึงมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ง่ายทำให้วัยรุ่นคิดว่าผู้ที่เข้าใจตนเองดีที่สุดคือ เพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากมีความคิดเห็นที่เป็นไปในทางเดียวกันยอมรับซึ่งกันและกัน จากการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 2 ประการคือ 1) พันธุกรรมและพื้นฐานอารมณ์ ซึ่งพันธุกรรมเป็นตัวกำหนดให้มนุษย์แต่ละคนมีลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ที่แตกต่างกัน พื้นอารมณ์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ก็เป็นส่วนสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมอารมณ์และบุคลิกภาพ คนที่มีพื้นฐานอารมณ์ดี จะสามารถรับแรงกระตุ้นได้โดยไม่กระทบกระเทือนมาก แต่คนที่พื้นฐานอารมณ์ที่ไม่ดีจะเป็นคนที่อ่อนไหวง่าย เปรื่องบาง ไม่ทนต่อการถูกกระทบกระทั่ง 2) สภาพแวดล้อม และการเลี้ยงดู ซึ่งการเลี้ยงดูในสภาพที่เหมาะสม สามารถพัฒนาและควบคุมพื้นฐานทางอารมณ์ด้านลบได้ก็สามารถช่วยส่งเสริมพื้นฐานอารมณ์ด้านบวกให้โดดเด่นยิ่งขึ้น (กรมสุขภาพจิต, 2548)

จากการศึกษาข้อมูล กลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในพื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ยังไม่มีการศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ คณะผู้วิจัยจึง มีความสนใจที่จะศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อทราบถึงระดับความฉลาดทางอารมณ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์ ผลจากการศึกษา ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนหรือกำหนดนโยบายเพื่อการส่งเสริมระดับ

ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในพื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในพื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ระเบียบวิธีวิจัย

รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Study)

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตพื้นที่ตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 746 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่ตำบลอ่างศิลา จำนวน 260 คน โดยใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างของ Krejcie&Morgan การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) และการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ แบบประเมิน Thai General Health Questionnaire ฉบับภาษาไทย เพื่อใช้ประเมินภาวะสุขภาพจิต และใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ เกณฑ์อายุ 12 - 17 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เพื่อประเมินความฉลาดทางอารมณ์ โดยทำเป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป มีจำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามเพื่อแบบประเมินภาวะสุขภาพจิต Thai General Health Questionnaire ฉบับภาษาไทย จำนวน 12 ข้อ โดยใช้แบบประเมิน Thai General Health Questionnaire ฉบับภาษาไทย

ตอนที่ 3 สอบถามเพื่อประเมินระดับความฉลาดทางอารมณ์ มีจำนวน 52 ข้อ โดยใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์เกณฑ์อายุ 12 - 17 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) นำเครื่องมือไปตรวจสอบความตรงของเนื้อหาโดยการนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence : IOC) จากนั้นจึงนำเครื่องมือไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา จำนวน 30 คน แล้วทำการประมวลผลวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีของ Cronbach เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถามมีค่าเท่ากับ 0.7

ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย คณะผู้วิจัยจะดำเนินกิจกรรม 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 11 – 22 กุมภาพันธ์ 2562 โดยคณะผู้วิจัยจะเข้าไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งแจกจ่ายและแจกแก่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ การวิจัยและประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพรรณนา โดยใช้ค่าความถี่ (frequencies) และค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับระดับความฉลาดทางอารมณ์ โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square)

จริยธรรมการวิจัย

โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณาและรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัย การสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดชลบุรี ตามเอกสารรับรองหมายเลข 3/62 เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2562

ผลการศึกษา

1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมวิจัย ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 57.9 และเพศหญิงร้อยละ 42.1 ระดับการศึกษามีสัดส่วนใกล้เคียงกันคือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 34.4 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 34.1 และ

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 31.5 ตามลำดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง (2.51 – 3.00) ร้อยละ 32.6 รองลงมาคือระดับดี (3.01 – 3.50) ร้อยละ 23.4 และน้อยที่สุดคือระดับอ่อน (1.00 – 2.00) ร้อยละ 11.9 ตามลำดับ ลำดับการเกิดเป็นบุตรคนที่ 1 ร้อยละ 49.6 บุตรคนที่ 2 ร้อยละ 35.0 บุตรคนที่ 3 ร้อยละ 12.8 และอื่นๆ ร้อยละ 2.7 ตามลำดับ สถานภาพสมรสของบิดา – มารดา ของผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนมากอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 54.9 รองลงมาคือแยกกันอยู่หรือหย่าร้าง ร้อยละ 40.1 และเสียชีวิต ร้อยละ 5.0 ตามลำดับ ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูส่วนมากคือมารดา ร้อยละ 61.1 รองลงมาคือบิดา ร้อยละ 23.7 และบุคคลอื่น ร้อยละ 15.1 ตามลำดับ อาชีพของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูส่วนมากคือ รับจ้าง ร้อยละ 51.9 รองลงมาคือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 32.6 และส่วนน้อยคือ อาชีพประมง/เกษตรกร ร้อยละ 1.5 ตามลำดับ ระดับการศึกษาของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูอยู่ที่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 32.9 รองลงมาคือมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 19.0 และระดับการศึกษาอื่นๆ ร้อยละ 6.8 ตามลำดับ วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้เข้าร่วมวิจัยได้ส่วนมากคือ เลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีเหตุผล ร้อยละ 76.6 เลี้ยงดูแบบตามใจ ร้อยละ 12.2 และเลี้ยงดูแบบคุมเข้มงวด ร้อยละ 11.3 ตามลำดับ รายได้ของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูส่วนมากอยู่ที่ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท/เดือน ร้อยละ 45.4 ช่วง 10,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 32.3 และส่วนน้อยที่มีรายได้มากกว่า 30,000 บาท ร้อยละ 7.7 ตามลำดับ รายได้เฉลี่ยของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูคือ 16,413 บาท รายได้สูงที่สุดอยู่ที่ 150,000 บาท และรายได้ต่ำที่สุดอยู่ที่ 400 บาท การมีส่วนร่วมให้กิจกรรมของนักเรียนส่วนมากเข้าร่วมกิจกรรมในระดับปานกลาง ร้อยละ 56.4 เข้าร่วมน้อยร้อยละ 24.0 เข้าร่วมทุกครั้งร้อยละ 15.7 และไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม ร้อยละ 3.9 ตามลำดับ ภาวะสุขภาพจิตนักเรียนมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 57.9 อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ ร้อยละ 42.1

2. ระดับความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปกติร้อยละ 56.1 รองลงมาคือต่ำกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 32.3 และอยู่ในเกณฑ์สูง ร้อยละ 11.6

ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความฉลาดทางอารมณ์เป็นรายด้าน คือ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ โดยด้านดี มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์มากที่สุดร้อยละ 18.4 รองลงมาคือด้านเก่งร้อยละ 17.8 และด้านสุขร้อยละ 17.5 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาด้านย่อย ซึ่งมีทั้งหมด 9 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมอารมณ์ตนเอง ด้านการเห็นใจผู้อื่น ด้านการรับผิดชอบ ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง ด้านการตัดสินใจและแก้ปัญหา ด้านสัมพันธภาพ ด้านภูมิใจในตนเอง ด้านความพึงพอใจในชีวิต

และด้านสุขสงบทางใจ พบว่า มี 8 ด้าน ที่ส่วนใหญ่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ยกเว้นด้านการควบคุมอารมณ์ตนเองที่ส่วนใหญ่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ อยู่ในเกณฑ์สูงร้อยละ 49.6 โดยด้านย่อยที่มีผู้เข้าร่วมวิจัยประเมินต่ำกว่าเกณฑ์มากที่สุด ได้แก่การเห็นใจผู้อื่น ร้อยละ 25.5 รองลงมาคือด้านสุขสงบทางใจ ร้อยละ 18.1 และด้านการรับผิดชอบ ร้อยละ 16 ตามลำดับ

3. ความสัมพันธ์ของระดับความฉลาดทางอารมณ์กับปัจจัยด้านต่างๆ ของผู้เข้าร่วมวิจัย

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศของผู้เข้าร่วมวิจัย

เพศ	ความฉลาดทางอารมณ์ (n=337)			
	ต่ำกว่าเกณฑ์	ปกติ	สูง	รวม
ชาย	75(38.5)	103(52.8)	17(8.7)	195(100)
หญิง	34(23.9)	86(60.6)	22(15.5)	142(100)
รวม	109(32.3)	189(56.1)	39(11.6)	337(100)

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 $\chi^2 = 9.492$, df = 2, P-value = 0.008 , Cramer's V = 0.168

จากตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศ ของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยเพศหญิงมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 60.6 และเพศชายมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 52.8 และเมื่อทดสอบ

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่าระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศของผู้เข้าร่วมวิจัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เข้าร่วมวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ความฉลาดทางอารมณ์ (n=337)			
	ต่ำกว่าเกณฑ์	ปกติ	สูง	รวม
อ่อน (1.00 – 2.00)	21(52.5)	18(45.0)	1(2.5)	40(100)
พอใช้ (2.01 – 2.50)	33(53.2)	27(43.6)	2(3.2)	62(100)
ปานกลาง (2.51 – 3.00)	32(29.1)	65(59.1)	13(11.8)	110(100)
ดี (3.01 – 3.50)	21(26.6)	48(60.7)	10(12.7)	79(100)
ดีมาก (3.51 – 4.00)	2(4.3)	31(67.4)	13(28.3)	46(100)
รวม	109(32.3)	189(56.1)	39(11.6)	337(100)

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

$\chi^2 = 47.582$, df = 8, P-value < 0.001 , Cramer's V = 0.266

ตาราง 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เข้าร่วม

วิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีมาก (3.51 – 4.00) มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่

ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 67.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี (3.01 – 3.50) มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 60.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (2.51 – 3.00) มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 59. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับพอใช้ (2.01 – 2.50) มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ใน

เกณฑ์ปกติร้อยละ 43.6 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับความสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ระดับความฉลาดทางอารมณ์กับความสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เข้าร่วมวิจัยมีความสัมพันธ์กันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้เข้าร่วมวิจัย

วิธีการอบรมเลี้ยงดู	ความฉลาดทางอารมณ์ (n=337)			
	ต่ำกว่าเกณฑ์	ปกติ	สูง	รวม
แบบเอาใจใส่มีเหตุผล	76 (29.4)	147 (57.0)	35 (13.6)	258(100)
แบบคุมเข้มงวด	20 (52.6)	16 (42.1)	2 (5.3)	38(100)
แบบตามใจ	13 (31.7)	26 (63.4)	2 (4.9)	41(100)
รวม	109 (32.3)	189 (56.1)	39 (11.6)	337(100)

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $0.05 \chi^2 = 11.040$, $df = 4$, $p\text{-value} = 0.026$, Cramer's $V = 0.128$

จากตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 63.4 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ มีเหตุผล มีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 57.0 และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบคุมเข้มงวด มีระดับความ

ฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติร้อยละ 42.1 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ระดับความฉลาดทางอารมณ์กับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้เข้าร่วมวิจัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับภาวะสุขภาพจิตของผู้เข้าร่วมวิจัย

ภาวะสุขภาพจิตผู้เข้าร่วมวิจัย	ความฉลาดทางอารมณ์ (n=337)			
	ต่ำกว่าเกณฑ์	ปกติ	สูง	รวม
อยู่ในเกณฑ์ปกติ	44 (22.6)	117 (60.0)	34 (17.4)	195(100)
อยู่ในเกณฑ์ผิดปกติ	65 (45.8)	72 (50.7)	5 (3.5)	142(100)
รวม	109 (32.3)	189 (56.1)	39 (11.6)	337(100)

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 $\chi^2 = 28.699$, $df = 2$, $p\text{-value} = 0.000^$, Cramer's $V = 0.292$

จากตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับภาวะสุขภาพจิตของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีภาวะสุขภาพจิตอยู่ในเกณฑ์ผิดปกติมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ ร้อยละ

45.8 และผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีภาวะสุขภาพจิตอยู่ในเกณฑ์ปกติมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 22.6 และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับภาวะสุขภาพจิตของผู้เข้าร่วมวิจัย พบว่า

ระดับความฉลาดทางอารมณ์กับภาวะสุขภาพจิตของผู้เข้าร่วมวิจัย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปกติ โดยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา วิธีการอบรมเลี้ยงดู และภาวะสุขภาพจิต และพบว่าปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ ได้แก่ ระดับชั้นของนักเรียน อาชีพผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู รายได้ของผู้อบรมเลี้ยงดู และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียน สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศ พบว่า ระดับความฉลาดทางอารมณ์กับเพศมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทาง ($p\text{-value} = 0.008$) เนื่องจากเพศเป็นสรีรวิทยาที่ถูกกำหนดขึ้นมาแต่กำเนิดมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมที่จะดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านการเรียนรู้ของตนเอง ผู้อื่นและสังคมซึ่งบุคคลในแต่ละเพศก็จะมีความรู้ความสามารถและความเข้าใจที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับความถนัดและความชอบส่วนบุคคลที่จะพัฒนาตนเองและระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่อไปให้ดีขึ้นได้ (กรมสุขภาพจิต, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โยธิน พวงพิลา, ศุภกฤต คะเชนทร, กันยารัตน์ ชีราวุฒิ และเบญญาภา ประกอบแสง (2560) ได้ศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยการปรับตัวในโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางอารมณ์ พบว่า เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพสมรสของบิดามารดา และการปรับตัวในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มลภา อุไทยธราทร, ศุภลักษณ์ สัตย์เพริศพราย, อรวรรณ เมฆกมล (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่ผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ปัจจัยทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางอารมณ์ ได้แก่ ด้านปัจจัยส่วนบุคคล 3 ปัจจัย คือ เพศ ลำดับที่เกิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยของ ประภาส ปานเจียง (2558) ได้ศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา พบว่านักศึกษามีความฉลาดทางอารมณ์กลุ่มตัวอย่างใน 9 ด้าน อยู่ในระดับสูง นักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้น สถาบัน ระดับเกรดเฉลี่ย และสภาพการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Azita Joibari and Niloufar Mohammadtabehi (2011) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในเมือง Tehran พบว่าระหว่างองค์ประกอบหลักของความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ โยธิน พวงพิลา, ศุภกฤต คะเชนทร, กันยารัตน์ ชีราวุฒิ และเบญญาภา ประกอบแสง (2560) ได้ศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยการปรับตัวในโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางอารมณ์ พบว่า เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพสมรสของบิดามารดา และการปรับตัวในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และงานวิจัยของ มลภา อุไทยธราทร, ศุภลักษณ์ สัตย์เพริศพราย, อรวรรณ เมฆกมล (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่ผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ปัจจัยทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางอารมณ์ ได้แก่ ด้านปัจจัยส่วนบุคคล 3 ปัจจัย คือ เพศ ลำดับที่เกิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและงานวิจัยของ ประภาส ปานเจียง (2558) ได้ศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษา

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกับวิธีการอบรมเลี้ยงดู ผลการศึกษาพบว่าความฉลาดทางอารมณ์กับระดับวิธีอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากการเลี้ยงดูในสภาพที่เหมาะสมกับอารมณ์ สามารถจะช่วยพัฒนาคล่อมเกลตาและควบคุมพื้นอารมณ์ ด้านลบได้ ขณะเดียวกันก็สามารถส่งเสริมพื้นอารมณ์ด้านบวกให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป เปรียบได้กับพื้นที่บางหากไม่ได้รับการสร้างเสริมเติมเต็มให้แข็งแรงขึ้น พื้นนั้นก็จะอยู่ในสภาพเดิมที่ง่ายต่อการผุพังเมื่อได้รับ แรงกระแทก เด็กที่มีพื้นอารมณ์ไม่ดี ถ้าไม่ได้รับการเลี้ยงดูที่เข้าใจก็อาจจะไปกระตุ้นให้อารมณ์ที่ไม่ดี เหล่านั้นเติบโตจนฝังรากลึกใ้การควบคุมกลายเป็นปัญหาทั้งต่อตนเองและสังคมที่เกี่ยวข้อง แต่ถ้าพ่อแม่เข้าใจจะสามารถจะชดเชยหรือควบคุมส่วนที่ด้อยไม่ให้มีอิทธิพลหรือเป็นปัญหาในการดำเนินชีวิต โชคชัย หมนั้น แสวงทรัพย์และคณะ (2561) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนะ บัวสนธ์และคณะ (2553) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางอารมณ์ในภาพรวมทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจ และงานวิจัยของ ประภาส ปานเจียง (2558) ที่ได้ศึกษา ระดับความฉลาดทางอารมณ์ของ นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา พบว่านักศึกษามีความฉลาดทางอารมณ์กลุ่มตัวอย่างใน 9 ด้าน อยู่ในระดับสูง นักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้น สถาบัน ระดับเกรดเฉลี่ย และสภาพการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกับภาวะสุขภาพจิตของนักเรียน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์กับภาวะสุขภาพจิตของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมจินดา ชมพูนุท และ วรณเพ็ญ อินทร์แก้ว ได้ศึกษาเกี่ยวกับพลังสุขภาพจิต ความฉลาดทางอารมณ์ ความเครียดและความสัมพันธ์ระหว่างพลังสุขภาพจิต ความฉลาดทางอารมณ์กับความเครียดของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์มี

ความสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.316, -.198$ และ $-.337$ ตามลำดับ)

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผลต่อระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวม ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป ส่วนมากจะมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ซึ่งผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูและสถานศึกษา ควรร่วมกันปลูกฝัง สนับสนุน และสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนรักในการเรียน

2. จากผลการวิจัยพบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดู มีผลต่อระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวม ซึ่งผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู ควรให้ความสำคัญต่อรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่รับฟังเหตุผลจากนักเรียนและกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมไว้อย่างมีเหตุผล เนื่องจากวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีเหตุผลดังกล่าว ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่มีสัดส่วนของระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์น้อยที่สุด และมีสัดส่วนของระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์สูงมากที่สุด

3. จากผลการวิจัยพบว่า ภาวะสุขภาพจิตมีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์โดยรวม ซึ่งผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูและสถานศึกษา ควรร่วมกันดูแลเอาใจใส่นักเรียน ส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนรู้สึกมีความมั่นใจในตนเอง มีความสุข ผ่อนคลาย ลดความวิตกกังวล

4. จากผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้เข้าร่วมวิจัย มีผลต่อระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุข ผู้เข้าร่วมวิจัยยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมยังมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุขอยู่ในเกณฑ์ปกติจนถึงอยู่ในเกณฑ์สูง ซึ่งผู้ในการอบรมเลี้ยงดู ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียนให้มากที่สุด และสถานศึกษาควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีกิจกรรมที่น่าสนใจ มีแรงดึงดูดให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ คุณหทัยรัตน์ ดิทยานนท์ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลอ่างศิลา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่

อำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงาน คณะครู สะดวกสถานที่ในการดำเนินการวิจัย ตลอดจนผู้เข้าร่วมการ
โรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม ที่ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวก วิทยุทุกท่าน คณะผู้วิจัยขอขอบเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต.(2544). **ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์**. URL <http://www.nanabio.com/Research/image%20research/research%20work/EQ/EQ%2001.html> สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2562
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.(2556). **คู่มือความฉลาดทางอารมณ์**. URL <https://www.dmh.go.th/download/ebooks/EQ11.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- กรมสุขภาพจิต.กระทรวงสาธารณสุข.(2558). **เชาวน์อารมณ์ E.Q. (Emotional Quotient)**. URL <http://www.benjama.ac.th/2015/index.php/student?download=94:e-q> สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- กองตรวจราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.(2561). **แบบรายงานการตรวจราชการระดับจังหวัดปีงบประมาณ พ.ศ. 2561** URL <http://webcache.googleusercontent.com> สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- โชคชัย หมั่นแสวงทรัพย์ และคณะ (2561) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อต้นทุนชีวิตของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา วารสารพยาบาลตำรวจ 2562;11(1):198-205
- ประกาศ ปานเจียง.(2558). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์และรูปแบบการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดสงขลา** มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ สงขลา 2558
- มลภา อุไทยธราทร, สุกัลกษณ์ สัตย์พิศพราย และอรพรรณ เมฆมกล.(2553). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดกาญจนบุรี วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์. ปีที่ 14 (ฉบับที่ 1) 18 2553
- โยธิน พวงพิลา, สุกกฤต คชนทร, กันยรัตน์ ชีราวุฒิ และเบญญาภา ประกอบแสง.(2560). **ปัจจัยที่มีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 อำเภอวารินชำราบ จังหวัดบราขธานี** URL http://www.journal.msu.ac.th/upload/articles/article2025_78110.pdf สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- รัตนะ บัวสนธ์และคณะ.(2553). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร**. URL https://www.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/9216 สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต.(2555). **EQ เด็กไทยต่ำกว่าเกณฑ์**. URL <https://forums.dmh.go.th/index.php?topic=6726.0> สืบค้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2562
- สมจินดา ฆมนพูนท และวรรณเพ็ญ อินทร์แก้ว.(2555). **พลังสุขภาพจิต ความฉลาดทางอารมณ์ และความเครียดของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย**. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิตสมาคมพยาบาลจิตเวชแห่งประเทศไทย ปีที่ 26 (ฉบับที่ 2) 53 2555
- อภิญญาอุทธรวิทย์และวีระชาติ อุทธรวิทย์.(2558). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่น** URL <https://tci-thaijo.org/index.php/TDNJ/article/view/73042> สืบค้นเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2562
- Azita Joibari and Niloufar Mohammadtaheri. (2011). **The Study of Relation Between Emotional Intelligence and Students' Academic Achievement of High Schools in Tehran City**. URL <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042811028382> สืบค้นเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2562
- Nicholas R. and scott D. scheer. (2005). **An Exploration of adolescent Emotional intelligence in relation to Demographic characteristics. Adolescence**. URL <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/1451884> สืบค้นเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2562